

[Frøderik Lyngø.]

af Grønlands undergrund. Disse bevillinger må efter min opfattelse aldrig formindskes, snarere det modsatte. Det er til disse undersøgelser, vi stiller vore forhåbninger. Det må formodes, at Danmark derigennem i højere grad vil kunne komme til at udnytte værdierne til gavn for samfundet og derved bidrage til styrkelse af en dansk-grønlandsk nationalbevidsthed.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 13³⁰ med følgende dagsorden:

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Anden behandling af:*
Forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.
- 3) *Fortsættelse af første behandling af:*
Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1957 til 31. marts 1958.

Mødet hævet kl. 12⁷.

34. møde.

Onsdag den 5. december kl. 13³⁰.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Anker Lau* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren drage omsorg for, at en eventuelt senere uddeling af benzinmærker finder sted på en mere hensigtsmæssig og hensynsfuld måde end den, der blev anvendt i København og andre steder i landet ved den for nylig foretagne uddeling?“

Anker Lau: I det underudvalg, som en overgang behandlede benzinrationeringen, tillod jeg mig at kritisere den måde, hvorpå den første mærkeuddeling fandt sted. Den højtærede handelsminister fralagde sig ved den lejlighed ethvert ansvar og henviste til politiet, og vi blev så naturligvis meget hurtigt enige om, at når det var politiet, måtte det være den højtærede justitsminister, vi i dette tilfælde skulle holde os til.

Nogen længere begrundelse for mit spørgsmål behøver jeg vel næppe at give. Vi husker alle den helt urimelige måde, hvorpå uddelingen fandt sted. Ca. 75 000 bilister her i København skulle en vintersøndag jages ud og stå i kø ved kun 3 skoler, hvor de måtte stå i 3 kvarter à 1 time for at få udleveret benzinmærker. Nu må jeg straks sige, at min kritik ikke er rettet imod de politifolk og venlige damer, man ved den lejlighed havde overladt den utaknemlige opgave at løse spørgsmålet i praksis; de gjorde, hvad de kunne, og der er grund til at takke dem for både fart og humør. Men altså 3 kvarter à 1 time tog det jo, og jeg tør nok sige, at man kan blive betænkelig ved tanken om den situation, der ville være opstået, hvis ikke en tredjedel af samtlige bilister var blevet hjemme eller havde henvendt sig til KDAK. Fra Amager måtte folk køre ca. 40 km for at hente mærkerne ude på Damhuskroen. Andre steder i landet måtte de køre endnu længere, og enkelte steder var mærkerne såmænd ikke nået frem endnu, da bilisterne kom for at hente dem.

Man undskylder sig med, at man manglede tid. I det udsendte cirkulære anmodes politiet om at tilrettelægge udleveringen til umiddelbart efter rationeringens ikrafttræden. Nu ved jeg ikke, hvem der har svaret for, at man ikke rettede sig efter dette, men foretog udleveringen længe før rationeringens ikrafttræden. Efter cirkulærets udsendelse var der efter min mening tid nok til at finde en mere rimelig og hensynsfuld ordning; det har man i alt fald kunnet finde ud af i udlandet.

Men udleveringen er jo forbi, og nu gælder det altså om at være klogere næste gang, om en sådan gang overhovedet kommer. Men hvis der kommer en næste gang, vil det blive nødvendigt at finde en bedre ordning, en ordning i samarbejde med